

הפועל והנוכל

סין

לפני שנים רבות חי בעיר אחת נוכל וגנב ערום. הוא הסתובב בכפרים סמוכים, שיחק עם האיכרים במשחקי קלפים, תמורת זאת היה מקבל מהאיכרים קצת תירס וחופן אורז. אך זה לא הספיק לנוכל, ולעבוד הוא לא אהב. הוא החליט להציג את עצמו כעיוור, כדי שהאנשים ירחמו עליו ויאכלו אותו חינם. כפי שתכנן כך גם עשה. ועשה זאת כל כך טוב שאף אחד לא חשב שהוא רק מציג את עצמו עיוור וכך מרמה את כולם.

עד שקרה הדבר:

יום אחד התחילה סערה גדולה כשהנוכל הלך באזור לא מוכר. מטרייה לא הייתה לו, הגשם נשפך מהשמיים כמו מדלי, והרטיב את כולו. הוא נעמד באמצע שדה והתחיל לצעוק:
"עזרו לאיש עיוור! תצילו אותי מהסערה



הזו!"

למזלו הגדול לא הרחק עמד צריף שבו גר פועל זקן השומר על שדה תירס. האיש

שמע את הצעקה, יצא מולו וקרא:

"בוא אלי, איש מסכן. תעבור את זמן

הסערה בצריף שלי!"

הנוכל הלך אליו, ניכנס לצריף ושם, ליד

תנור, התייבש מהר. אך הגשם המשיך

לרדת עד הערב.

"אני אומלל מאוד" אמר הנוכל "גשם חזק

כזה יורד בחוץ. איך אוכל למצוא מחסה

אחר? אולי תרשה לי ללון בצריף שלך?"

לב טוב היה לפועל הזקן. הוא ריחם על

העיוור ולא רצה לגרש אדם מסכן במזג

האוויר קשה. הוא הניח לו מחצלת בפינת

הצריף ונתן לו גם שמיכה כדי שיתכסה

בפני קור הלילה.

אך כאשר בעל הצריף נרדם הנוכל קם,

בפינת השמיכה הטמין מטבע נחושת קטן

וגם ספר את צלעות המטרייה שעמדה

בפינה. ולקראת הבוקר הנוכל, כפוי טובה,

לקח אתו את השמיכה ואת המטרייה ועזב

את הצריף.

הפועל הזקן התעורר, ראה שאורח הלילה

שלו נעלם יחד עם השמיכה והמטרייה

והתחיל לרדוף אחריו. הוא רץ כשלושה

קילומטר עד שהשיג את הנוכל במרכז

כפר אחד.

אומנם הוא כעס מאוד, אך לא רצה לפגוע

באיש, שהאמין כי הוא עיוור. לכן אמר

בקול שקט:

"כך אתה מחזיר לי את טוב לבי? נתתי לך
מכסה מהסערה, כיסיתי אתך בשמיכה
שלי ואתה גונב לי דברים! תחזיר לי מיד
את השמיכה והמטרייה! אחרת אתלונן
עליך בפני ראש הכפר!"
במקום להחזיר את הדברים ולהסתלק,
התחיל הנוכל לצעוק:
"הי, אנשים טובים! תגנו על אדם עיוור!
השודד הזה רוצה לקחת ממני את הרכוש
היחיד שיש לי!"
הפועל לא יכול היה כבר להתאפק. גם
הוא התחיל לצעוק ולנפנף בידיו:
"זה אתה שודד וגנב! גנבת אצלי את
המטרייה ואת השמיכה שלי!" ****

אנשי הכפר באו לראות על מה המהומה.
עמדו סביב ושאלהו:
"על מה הריב? מה קרה?"
"תראו" אמר הפועל "אירחתי את האיש
בזמן הסערה, נתתי לו ללון אצלי בצריף,
והוא גנב אצלי שמיכה ומטרייה!"
"שקרן!" קרא הנוכל "מעולם לא הייתי
בצריף שלו. אינני מכיר אותו בכלל!"
"תחזיר לי את הדברים שלי, גנב!"
"אתה נוכל. אין לי שום דבר משלך!"
הכפריים שמעו את הריב הרבה זמן ולא
יכלו להבין מי מהשניים הצודק.
ואז הנוכל קרא:
"תכף נדע מי הוא גנב ונוכל! אם זו
המטרייה שלך, תגיד כמה צלעות יש לה?"



"אינני יודע, מעולם לא היה צורך לספור אותם."
"אהא!" שמח הנוכל "אינך יודע כי מעולם לא החזקת אותה בידיך. ואני יודע. יש בה בדיוק שתיים עשרה צלעות. תבדקו רבותיי, תראו שאמרתי אמת."
הכפריים ספרו - שתיים עשרה.
והנוכל שואל שוב:
"ובמה מסומנת השמיכה שלך?"
"אין עליה שום סימנים" עונה הפועל
"שמיכה כמו שמיכה, וזה הכל."
"ומה מוטמן בפינה שלה?"
"שום דבר לא טמנתי בה."
"הנה האמת! אני הטמנתי מטבע בפינה.
זו ההוכחה שהשמיכה היא שלי!"

והנוכל הראה לכפריים את המטבע ששם
בפינת השמיכה.
הכפריים התחילו לכעוס על הפועל
המסכן. כמעט והרביצו לו. ולו לא היה מה
להשיב.
אך פתאום נשמע מהקהל קולו של ראש
הכפר, איש בא בימים, מכובד:
"בואו אלי שניכם!"
הפועל והנוכל ניגשו לאיש הזקן.
"תראה לי את השמיכה!" אמר בחומרה
לעיוור.
הנוכל הרים את עיניו לשמיים והתחיל
למשש סביבו בידיים.
"מסכן, הוא לא רואה שום דבר!" נאנחה
אישה אחת בקהל.

"רק נמר רע יכול לפגוע באומלל כזה"
הוסיפה אישה שנייה.
בסוף הנוכל הגיש לראש הכפר את
השמיכה.
ראש הכפר הסתכל על השמיכה מכל
הצדדים. היא הייתה יפה מאוד, רקומה
בצורות דרקונים, פרחים וציפורים.
"בושה להתכסות בשמיכה כזו" אמר בסוף
הזקן "היא כמו סמרטוט אפור. אין לי חשק
להסתכל עליה."
ובאומרו כך הוא זרק את השמיכה על
הארץ.
והנוכל שכח בכלל שהוא אמור להיראות
עיוור, זרק את עצמו על השמיכה וקרא
בצער:



"מה אתך, זקן טיפש! אינך רואה על השמיכה שני דרקונים צהובים, שלוש שושנים כחולים וארבע תוכים ורודים?"
זה בדיוק מה שרצה ראש הכפר.
"אהא! אז אתה רואה יותר טוב מכולם!"
הוא קרא "אז תנו לנוכל הזה עשרים מכות בכפות רגליים, כדי שלא ירמה יותר אנשים טובים!"
שלושה כפריים חזקים תפסו את הנוכל ונתנו לו מנת מכות כזו, שכבר אף פעם לא התקרב יותר לכפר הזה.